

Jaký je přesný harmonogram očkování?

Tab. 5 Kalendář pravidelného očkování platného v České republice dle vyhlášky 537/2006 platné od 1.1.2007

Věk očkovaného		Očkování proti infekci
4. den až 6. týden	Prvotní očkování	Tuberkulóza
Od ukončeného 13. týdne	1. dávka	Záškrt, tetanus, dávivý kašel (acelulární), hemofilová invazivní infekce, žloutenka typu B, dětská obrna ve formě hexavakcíny
Za měsíc od 1. dávky	2. dávka	
Za měsíc od 2. dávky	3. dávka	
Za 6 měsíců od 3. dávky, nejpozději do 18 měsíce věku	4. dávka	
Po skončeném základním očkování	Přeočkování	Tuberkulóza – pouze u „tuberkulin“ negativních
15. měsíc	1. dávka	Spalničky, příušnice a zarděnky
Za 6-10 měsíců od první dávky; horní věková hranice pro podání očkovací látky není omezena	Přeočkování („catch-up“ dávka)	Spalničky, příušnice a zarděnky
5. až 6. rok	Přeočkování	Záškrt, tetanus, dávivý kašel (acelulární)
Věk 10-11 let	5. dávka	Dětská obrna
Věk 11-12 let	Přeočkování	Tuberkulóza – pouze u „tuberkulin“ negativních
Věk 12-13 let	3 dávky (0, 1, 6 měsíců)	Žloutenka typu B – pouze u dětí, které nebyly očkovány v prvních měsících života
Věk 14-15 let	Přeočkování	Tetanus Další přeočkování vždy po 10–15 letech

Poznámka:

Pokud je matka dítěte pozitivní pro takzvaný „Australský antigen“ (HBsAg), očkování se provede jednou dávkou vakcíny proti žloutence B ještě před podáním vakcíny proti tuberkulóze a pokračuje se v očkování hexavakcínou.

Je pravidelné očkování u dětí povinné?

V České republice je pravidelné očkování povinné a je vymezeno § 45 a násl. zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Zdravotnická zařízení jsou totiž podle tohoto zákona povinna zajistit a provést pravidelná, zvláštní a mimořádná očkování a očkování při úrazech a poraněních. Na druhou stranu je uloženo všem fyzickým osobám s trvalým pobytem na území České republiky, a to i cizincům, kteří zde mají trvalý pobyt, povinnost podrobit se v určených termínech stanovenému druhu očkování. Nejedná se tedy o právo být očkován, ale o povinnost podrobit se očkování. Očkování se neprovádí jen ze zákonem vymezených důvodů, a to při laboratorně prokázané imunitě proti infekci (např. dítě již infekci prodělalo) anebo pokud existuje taková změna zdravotního stavu, která brání podat vakcínu (trvalá kontraindikace). Oba důvody musí být zadokumentovány ve zdravotní dokumentaci očkování dítěte. Podle zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, v platném znění, péče o nezletilého zahrnuje péči o jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj. Tím jsou rodiče oprávněni dát souhlas s očkováním. Jestliže se rodiče rozhodnou neabsolvovat pravidelné očkování, nejednají v zájmu dítěte a vystavují se nebezpečí sankce. V praxi je však rodičů, kteří nechtějí nechat očkovat dítě proti infekčním chorobám, málo. Odmítání očkování je často následkem nedostatečné komunikace mezi lékařem a rodiči. Někteří rodiče odmítají očkování právě proto, že je to povinnost. Podíváme-li se k sousedům v Evropě, není (kromě zemí bývalého komunistického bloku) očkování v tom smyslu, jak je uvedeno v našem zákonodárství, povinné. Rodiče však nemohou dávat neočkované dítě do předškolního a školního zařízení. Ovšem tím, že dítě nechodí do školy, se nakonec rodiče vystavují stejnému postihu jako rodiče u nás. Ve světě je kladen daleko větší důraz na podávání informací rodičům, kteří tak mají možnost mnohem hlouběji diskutovat výhody očkování i reakce po očkování a případné možné následky s lékařem nebo pracovníky, kteří se zabývají prevencí infekcí.